

[Undervisningsministeren]

i udvalget, men jeg skal prøve hurtigt at gå igennem en række af de spørgsmål, der blev rejst.

Der er bl.a. af fru Marianne Bentsen-Pedersen rejst det spørgsmål, om lærerråd, kommunalbestyrelse, amtsråd var en lidt trang gang i proceduren. Det kan jeg i og for sig være enig i at det måske kan siges at være, men jeg tror på den anden side, der her er en række hensyn, der skal tilgodeses, også det, ordføreren selv var inde på, nemlig at kommunen rent faktisk skal betale. Jeg tror, at vi ved den procedure, der er valgt her, i bedst muligt omfang tilgodeser de samlede hensyn.

Flere af ordførerne var inde på § 72, om forskellen mellem København og det øvrige land. Det vil jeg gerne uddybe nærmere i udvalget og blot her sige, at den ordning, man er nået frem til her for det øvrige land, er sket i forhandling med Kommunernes Landsforening.

SFs ordfører spurgte, hvorfor det ikke var kommunerne, der havde underretningspligten, når det drejede sig om voksne. Det hænger klart sammen med, at undervisningen for voksne ligger i amtsregie og ikke i kommunal regie.

Endelig blev jeg spurgt om min indstilling til invalideorganisationernes forslag om brugerråd. Jeg har set dette forslag og overvejet det nøje, men har fundet, at det ikke kunne være rimeligt at oprette flere nye instanser på dette område, men mener, at den opgave må kunne udfyldes af de sociale brugerråd, man allerede har eller i hvert fald har mulighed for at få rundt om i kommunerne. Jeg tror, man skal passe på, at man ikke får pindet tingene ud i for mange små grupperinger, men får dem samlet, og jeg synes, at et emne som dette hører naturligt ind under de brugerråd, der eksisterer.

Så rejste hr. Ole Vig Jensen spørgsmålet om kommunernes pligt til at give undervisning for småbørn, og det er der flere andre der også har været inde på. Jeg kan her sige, at folkeskolen har jo i en vis udstrækning, uden at have hjemmel til det, tidligere givet disse tilbud om specialundervisning til småbørn under den skolepligtige alder, og det har specielt været på tale-høre-området. Med den reform, der nu sker, bliver tale-høre-institutionerne flyttet over til undervisningsministeriet, og der bliver pligt for kommunerne

til at tilbyde bistand inden for tale- og hørehæmmethedsområdet, hvorimod de *kan* tilbyde andre ting. Det hænger sammen med, at hjemmelen fortsat bliver i socialministeriet for det øvrige område. Tanken er – og det er grunden til, at vi har sagt, at de *skal* på det ene område, og at de *kan* på det andet – at i trit med, at ressourcerne og mulighederne kommer, kan man inddrage andre grupper, således at man kan få samlet gruppen under skoleregie. Men derfor har man altså måttet skelne mellem, hvad de *kan* tilbyde, og hvad de *skal* tilbyde, og de skal kun tilbyde på høre- og talehæmmethedsområdet.

Fru Birgith Mogensens betragtninger tror jeg ikke jeg behøver at komme nærmere ind på, for det var jo i og for sig en genoptagelse af diskussionen fra i foråret, da vi vedtog selve princippet om særforsorgens udlægning, og det bal har det vist ikke megen mening at genoptage her.

Hr. Chr. Christensen udtrykte et lønligt ønske om, at jeg kom til udvalget med nye penge i lommen, og da jeg nødig vil rive hr. Chr. Christensen ud af sine illusioner nu, vil vi vente og se, hvad der sker i udvalget.

Hr. Alfred Hansen hentydede til det svar, jeg gav i forbindelse med spørgetiden, hvor jeg havde sagt, at dette var en administrativ reform, og hr. Alfred Hansen sagde, at jeg kunne ikke ændre den administrativt, Nej, det er da rigtigt, men ændring af administration kan dog godt kræve lovgivning. Det, jeg sagde i mit svar i spørgetiden, var, at der med denne lovgivning var tænkt på en administrativ ændring, men at der ikke var tænkt på hverken en indskrænkning, en besparelse eller en ressourceforøgelse på området. Det var de samme ressourcer, der var tænkt anvendt på dette område, som der hidtil har været anvendt.

Og så blot den bemærkning, selv om det ikke har været mit område hidtil, at jeg må studse, når hr. Alfred Hansen siger, at der er skåret for dybt med sparekniven i forbindelse med særforsorgen. Hvis jeg ikke husker helt fejl, sad vi her for et par år siden, i øvrigt midt i en spareperiode, og bevilgede 30 mill. kr. ekstra til særforsorgen, og i denne sommer kom der yderligere 14 mill. kr. ekstra. Det er ikke just, hvad jeg forstår ved sparekniv.

Hermed sluttede forhandlingen.